

Evangelium vysvobozuje k odpovědnému životu, plnému naděje

Čtení Písma sv. Luk 18,9-14 Kázáno v Jihlavě a ve Střížově 18.11.2007

Text kázání Ř 1,16 Nestydím se za evangelium Kristovo. Je to moc ke *spasení* pro každého kdo věří. Předně pro Žida, ale také i pro Řeka.

Milí bratři a sestry,

apoštol Pavel se nestydí za evangelium Kristovo. Takto zřetelně vyznává svou víru. Jeho *odvaha* hlásit se vždycky ke Kristu, však nám křesťanům často schází. Ne snad, že bychom se za Ježíše Krista přímo styděli, to jistě ne! Přesto si však často svou víru příliš necháváme pro sebe. Bojíme se ji násilně vnucovat druhým. Ale- aniž si to uvědomujeme- dostáváme se pak snadno do opačného nebezpečí: o své víře raději s druhými lidmi téměř vůbec nemluvíme, i když přece dobře víme, že Ježíš od těch, kteří od křtu nesou jeho jméno (křesťané) čeká, že budeme o něm svědčit. To dnešní Pavlovo svědectví, že se za Ježíše Krista nestydí, potřebujeme, když v něho věříme, proto slyšet jako sůl, a hlavně si ho vzít k srdci.

Pavel se nebojí jít do Říma, aby zde v hlavním městě tehdejšího světa zvěštoval Ježíše Krista. Dobře ví, jak Ježíše všichni potřebují. Proto už před svou cestou do Říma v dopise, který jim posílá, hned na samém začátku radostně zvěstuje: *nestydím se za evangelium Kristovo. Je to Boží moc ke spasení.* Užil v řečtině slova dynamis. Známe od něho odvozené slovo dynamit. A to už je pořádná síla. Dokáže z gruntu rozbít i tak pevnou hmotu jakou je skála. Ale v našem textu jde o skálu našeho srdce. Skále podobná ztuhlost našich srdcí se projevuje vždycky když řekneme: My se nemůžeme změnit, za to může moje povaha, moje geny a ty jsme zdědili od svých rodičů.

A přece je síla, která dokáže rozrušit i tak ztuhlá, ano často až zabetonovaná naše srdce. Tou silou je *evangelium*. Apoštol Pavel píše o síle, o níž se sám přesvědčil. Byl farizeus a spásu pro sebe viděl v Božím zákoně, v jeho přesném plnění. Pronásledoval křesťany, kteří se víc než Božího zákona chtěli držet Ježíše Krista. Dlouho si myslel, že se mylí, že Bůh takové jednání zavrhuje.- Ježíše proto prudce odmítal že změnu lidských srdcí spojil s Boží láskou, která člověka mění, a ne s plněním Božího zákona. Ale u Damašku na cestě za svou pravdou, kterou fanaticky vnucoval ostatním, se s ním setkal Ježíš, kterého zbožní představitelé Božího lidu zavrhl. Ukřižovali ho, protože zpochybnil, že by Boží zákon stačil na to spasit člověka. Byla to síla evangelia o Boží lásce, která učinila z Pavla, z fanatika a agitátora pravdy, pokorného svědka Kristova evangelia. K němu, k této jedinečné síle Boží lásky proto nyní volá každého člověka.

Proto nyní všude po celém světě kam přijde zvěstuje: *evangelium je mocí ke spasení. Mění naše životy, osvobozuje z otroctví zla. To je spasení.* Není to jen *odpuštění našich vin a hříchů*. Ano to jistě a především! Spasení je však mnohem víc. Radikálně člověka přetváří. Vyvolává v nás nový život. Přestáváme myslet jen sami na sebe, a jen na své spasení. Do našeho zorného pole se dostávají druzí lidé i celý svět. Jsme osvobozováni od sobectví i od toho zbožného, které se raduje jen z toho, že jsme spaseni a druzí lidé jsou nám lhostejní. Radostná zpráva evangelia není opravdu novým zákonem. Zákon nic jiného nedovede, než poroučet a nařizovat. To ovšem lidi neudělá lepšími. Dál v nás zůstane to co je v nás tuhé, co se vzpírá jakékoliv proměně. Evangelium Kristovo však *obrazně jako dynamit vyhodí do povětří naše kamenná a tvrdá* srdce a my pak rádi *opouštíme své sobectví* a začínáme najednou milovat nejen sebe, nýbrž i Boha a naše bližní. Odtud pak do našeho života proudí radost. Nemusíme už říkat, že nás všechny čeká jen chaos a zánik všeho života na naší zemi. Můžeme mít *naděje* a těšit se stále na něco lepšího a krásnějšího: na dobré Boží království, které je před námi a celým světem. Ježíš Kristus je dárce spasení. Už se nemusíme bát ani posledního soudu, jak na něm obстоjíme. Ježíš Kristus nás bude na něm obhajovat.

Evangelium je Boží moc ke spasení *pro každého, kdo věří, předně pro Žida, ale také pro Řeka.* Pro Žida. Jistě, židé i dnes jsou Božím vyvoleným národem a zůstávají jím,

když mnozí z nich Ježíše nepřijali. Pavel by se chtěl dokonce za židy obětovat, přál by si aby byl zavržen od Krista (Ř 9,3), kdyby to pomohlo, a jeho bratři podle těla mohli Ježíše Krista přijmout za svého Spasitele. Nikdy neztratil nikdy naději pro Izrael, navzdory tomu, že se mu misie mezi Židy nedařila. Dál pevně věří, že „všechn Izrael bude v posledních dnech spasen. Přejde ze Siona vykupitel a odvrátí bezbožnosti od Jákoba (Ř 11,26)“.

Evangelium je však *také i pro Řeka*. A to je překročení opravdu všech bariér a hranic. Už není jen jeden vyvolený lid. V ohnisku Božího zájmu už nejsou jen potomci Abrahamovi. Pán Bůh ve své lásce už objal celý svět. Víra v něho se neuvěřitelně rozkročila. Už nejsou už „ti doma a ti venku“, nejsou nepřátelé. Všichni jsou milí Bohu. V Kristu je konec všem rozdlům mezi lidmi. Padly přehrady mezi mužem a ženou, rozdíly společenského postavení, už nerozhoduje, zdali je někdo chudý či bohatý, vzdělaný či nevzdělaný. Bezvýznamná je také i barva pleti, protože všichni jsou Božím stvořením. Proto v kruhu Ježíšových učedníků jsou k našemu údivu jsou ti, kteří by se jinak nesešli. Prostý a chudý rybář Šimon Petr, bohatý celník Matouše, ale i docela jinak zaměřený Šimon Zélótes, který horoval pro násilnou změnu nespravedlivých poměrů ve světě.

Ovšem těmi *Židy, kteří podle Pavla mají přednost* jsme dnes právě my evangelíci, kteří jsme se v církvi narodili. Bylo nám předáno evangelium *Ale žijeme z Kristova evangelia my i naše děti?* Žel často mnozí zůstáváme stranou evangelia, zatímco ti druzí „Řekové“, nově uvěřivší lidé, dnes evangelium Kristovo objevují. Radostně zjišťujeme, že naši faráři dnes křtí ty, kteří nevyrostli v církvi, ty dnešní Řeky.

Evangelium Kristovo však je nepochopitelně ohleduplné k lidem, kteří ho nepřijímají. Nikomu se nevnučuje. Pravda evangelia je v Ježíši Kristu jedinečně spojena s ohledem na ty, kteří ji mají přijmout. I když v přijetí Ježíše Krista jde o otázku života smrti, přesto má každý člověk možnost se svobodně rozhodnout. Je však zlé tvrdit, že na pravdě nezáleží, že každý má svou pravdu. Pravda, jak jsme ji přijali v Ježíši Kristu, je jen jedna. Ta dnešní tolik proklamovaná svoboda, v níž je nám všechno jedno, vede k tomu, že se smiřujeme se zlem a hříchem. Ale to už není žádná svoboda, to je hrozné otroctví. Skutečná svoboda je tam, když patříš tomu, komu jsme cele uvěřili. Když tomu tak není, pak svoboda bez víry nás ničí a naše životy deformuje. Svoboda ve víře v Ježíše Krista však naše životy nevýslovně zbohacuje. Najednou můžeme *mít naději*, a tu dnes lidé nemají a často ji marně hledají.

Apoštol doposud nebyl v Římě, v městě považovaném za střed světa. Křesťané v Římě si nemají nic dělat z toho, že je římská společnost chce vyhladit, že o nich rozhlašuje, že jsou nepřátelé lidského rodu. Ale jaký život vlastně žijí ti Římané? Život ve strachu z toho co přijde, co jim hrozí v budoucnosti. Bojí se barbarů z východu, kteří je ohrožovali. Myslí si, že jsou svobodní, ale ke to svoboda bez odpovědnosti. Co jsou jim platné pitky, bujaré slavnosti a mejdany, když už v nich nenalézají radost po které touží. Možná, že ve skrytu srdce už někteří začínají závidět pronásledovaným křesťanům, že jejich životy mohou být jiné a lepší. Ač chudí na samém okraji tehdejší společnosti a přece se radují -a co víc- nebojí se jako Římané budoucnosti, protože našli v Ježíši Kristu neotřesitelnou víru lásku i naději naději. Tak velká je síla Kristova evangelia. Moc Boží ke spasení pro každého kdo věří, předně pro Žida, ale také pro Řeka.

Pane Ježíši Kriste, prosíme, dej, abychom se drželi Tvé lásky, stvrzené obětí za nás na kříži. Dej nám také sílu, abychom žili z evangelia život, kdy už hříchy nebudeme chtít činit. Pak z přijatého evangelia tvé lásky vyrostou při nás skutky, které budou dobré a tobě milé. Amen